

РЕШЕНИЕ

№ 1941

гр. София, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **11373** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на [фирма], чрез адв. К., срещу Решение № 000030-4938/13.10.2021 на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ в размер на 100 000 лева.

Жалбоподателят [фирма] обжалва решението на изпълнителния директор на НАП изцяло като незаконосъобразно. Счита таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ за недължимо платена, защото заявлението за продължаване на лиценза е подадено преди въвеждането на тази разпоредба с изменението на ЗХ, ДВ бр. 69/04.08.2020г. Твърди, че дължи таксата по чл.3, ал.1 от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта (Тарифата). Поради това е поискал възстановяването на платената такса по чл.30, ал.6 от ЗХ, като ответникът незаконосъобразно му е отказал това с оспореното решение. В съдебното заседание се представлява от адвокат В. К.. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Е. А., оспорва жалбата. Претендира възнаграждение за процесуален представител. Прави възражение за прекомерност на заплатения от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Съдът приема:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

[фирма] със седалище в [населено място] е подало искане с вх. № 000030-5918 от 23.07.2020г. за продължаване срока на издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати. По искането е издадено решение № 000030-673 от 01.03.2021г., с което е продължен срока на лиценза на дружеството за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място], [улица], с 22 броя игрални автомата с 22 броя игрални места с 10 години.

Видно от представено по делото платежно нареждане от 05.05.2021г., дружеството е заплатило сумата от 100 000 лв., като за основание на плащането е посочено: „чл. 30, ал.6 ЗХ“.

С искане вх. № 06-53-06-431/31.05.2021 г., жалбоподателят е поискал от директора на ТД на НАП С. да му бъде възстановена сумата от 100 000 лв., като недължимо платена на основание чл. 129, ал.1 от ДОПК. Изложил е съображения за това, че дължи единствено таксата по чл. 30, ал.1 от ЗХ, на основание чл. 30, ал.7 ЗХ, и не дължи таксата от 100 000 лв., която е платена на основание чл. 30, ал.6 ЗХ и само за да получи удостоверението за продължаване на действието на лиценза. Също така таксата по чл. 30, ал.6 от ЗХ е въведена след подаване на искането за издаване на лиценз, което съгласно § 86, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ следва да се разгледа по досегашния ред.

С решение № 000030-4938/13.10.2021 г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 100 000 лв. В мотивите на решението е посочено, че дължимите такси за издаване на лиценз в случая са две – по чл. 30, ал.1 и по ал.6 от ЗХ, които ответникът е длъжен да събере преди да издаде удостоверение на жалбоподателя за издадения лиценз. §86, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ не е приложим, защото таксата по чл. 30, ал.6 от сз не е изискване, а условие за издаване на лиценза. Още повече, че решението за издаване на лиценза е издадено и влязло в сила след изменението на закона в ДВ, бр. 69/2020г.

По делото са представени 4 бр. декларации по чл. 246 ЗКПО за данък върху хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино, които са входирани в НАП – от 09.04.2021г., 14.07.2021г., 15.10.2021г. и 17.01.2022, с доказателства за плащане на дължимия данък.

Правни изводи:

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП в рамките на материалната му компетентност по чл. 17, ал.1, т.16 ЗХ.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания.

Не се установяват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната на административния акт.

Решението е издадено обаче при неправилно приложение на материалноправните

разпоредби на закона.

Разпоредбата на чл. 30, ал.6 от ЗХ е нова и е приета с изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр. 69 от 04.08.2020 г. Искането за издаване на лиценз е подадено на 16.06.2020г. Съгласно § 86, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ образуватите и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне.

Внасянето на таксата е изискване за издаването на лиценза, тъй като таксата е предвидена в чл.30 от ЗХ, а разпоредбата на чл.29, ал.3 от същия закон обвързва издаването на удостоверение за лиценз или за промяна с внасянето ѝ - въз основа на нея и в срок до два работни дни след постъпването на таксата по банкова сметка на Националната агенция за приходите ответникът следва да издаде удостоверение за удължаване срока на лиценза.

9-месечният срок по преходната разпоредба е изтекъл през май 2021г., когато вече е издадено решението за продължаване на срока на лиценза. Следователно към процедурата по продължаване срока на лиценза на жалбоподателя са приложими изискванията преди изменението на закона, включително и определянето и събирането на дължимата такса.

В Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта, към която препраща чл. 30, ал.1 ЗХ, в чл. 4 изрично е предвидено, че за продължаване действието на издаден лиценз по чл. 36, ал. 1 от ЗХ се събира съответната такса по чл. 3, ал. 1 от Тарифата. Съгласно чл. 3, ал.1, т.4, буква „б“ от Тарифата, за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати се събира такса, както следва - за игрални зали с 30 игрални места - 15 000 лв., и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място.

Отделно от това разпоредбата на чл.30, ал.5 от ЗХ в относимата редакция преди изменението на закона (сега ал.7) предвижда, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1. Съдът е запознат с противоречивата съдебна практика, която приема, че чл. 30, ал.7 (предишна ал.5) от ЗХ е мълчаливо отменена с новата разпоредба на ал.6, но не я споделя. Напротив, с изменението на закона от ДВ бр. 69 от 2020г., се потвърждава текста на предишната ал.5, като същият се възпроизвежда напълно и точно в ал.7. В материята на данъците и таксите облагането, респ. освобождаването от такова, се извършва на законово основание, и е недопустим отказ от прилагане на дадена правна норма, която съществува, за да се влоши по този начин положението на длъжника.

Поради това, платената по сметка на НАП такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 100 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от дружеството.

Предвид изложеното, оспореното решение се отменя на основание чл.146, т.4 от АПК поради противоречието му с материалния закон. Доколкото по делото не са

представени доказателства за внасянето на таксата по чл. 3, ал.1 от Тарифата, съдът не може да приеме този факт за установен и той подлежи на проверка от административния орган. Преписката следва да се изпрати на ответника за ново разглеждане с указания за възстановяване на сумата от 100 000 лв., като недължимо платена по сметка на НАП, в случай, че таксата по чл.3, ал.1 от Тарифата е внесена. В случай, че таксата по чл. 3, ал.1 от Тарифата не е внесена, на възстановяване подлежи сумата над тази такса до пълния размер на внесената сума от 100 000 лева.

Разноски:

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски за внесената държавна такса от 50лв. и платеното по банков път адвокатско възнаграждение от 3522лв. съгласно представеното платежно нареждане. Възражението за неговата прекомерност е неоснователно, тъй като същото е определено и заплатено под минималния размер, предвиден в чл.8, ал.1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер..

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 38^{-и} състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-4938/13.10.2021 на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите за ново разглеждане при спазване на задължителните указания по прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] сумата от 3572 (три хиляди петстотин седемдесет и два) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: